

GIOVANNA & TOM
FLETCHER

**DCERA
ŽIVOTA**

Smíš se zamilovat,
když jsi poslední dívka na Zemi?

**DCERA
ŽIVOTA**

DCERA ŽIVOTA

GIOVANNA & TOM
FLETCHER

#BSKLAB
YOUNG ADULT BY SLOVART

Copyright © Giovanna and Tom Fletcher, 2018
Translation © Nikola Jurníková, 2019
Czech edition © Nakladatelství Slovart

Z anglického originálu *Eve of Man*,
vydaného v roce 2018 nakladatelstvím Michael Joseph,
Penguin Books Ltd, London,
přeložila Nikola Jurníková
Vydalo nakladatelství Slovart s. r. o., Praha,
v edici #Booklab v roce 2019
Redakce Jiří Kettner
Editorka Marie Iljašenko
Korektury Lucie Maršíková
Sazba Alias Press, s. r. o., Bratislava
Tisk FINIDR, s. r. o., Český Těšín
Vydání první

Cena uvedená na obálce je nezávazným
doporučením pro koncové prodejce.

ISBN 978-80-7529-720-4
10 9 8 7 6 5 4 3 2 1
www.slovart.cz

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této knihy nesmí být reprodukována
v knižní, elektronické ani jiné podobě, ukládána do databází či rozmnožována
bez předchozího písemného souhlasu vydavatele.

Věnováno našim chlapcům.

Prolog

První den tomu nikdo nevěnoval pozornost. Porodní asistentky se podivovaly nad úbytkem růžových dek v postýlkách, ale netušily, že stejná situace panuje také mimo zdi jejich nemocnice. Nikdo tehdy ještě nevěděl, že den modrých dek je první z mnoha.

Druhý den, kdy uplynulo dalších čtyřiaadvacet hodin bez růžové, se už zmateně mračily.

V postýlkách byli pouze chlapci.

Nikdo si to nedokázal vysvětlit. Všichni se domnívali, že je to jen zvláštní náhoda. Neobvykle vysoký výskyt chromozomu Y. Nic závažného.

Třetí den toho byla plná média: *OPRAVDU žijeme ve světě mužů*. Titulek získal pozornost. Lékaři a sestřičky zjistili, že jejich nemocnice není jediná *modrá*. Modrá byla všude. Ovládla nemocnice, státy, celý svět.

Kam zmizela růžová?

Týdně se narodilo přibližně dva a půl milionu dětí, přičemž přibližně polovina z nich měly být dívky. Tato náhlá nerovnováha nemohla zůstat bez povšimnutí. Světoví vůdci se sešli spolu s nejuznávanějšími vědci, aby odhalili příčinu změny a stanovili pravidla, jakým způsobem monitorovat další vývoj. Chtěli najít nenásilnou formu výzkumu, aby neporušili základní lidská práva. Nebo to alespoň tvrdili.

Prozatím.

To, co se zpočátku zdálo být jen pozoruhodným fenoménem, se brzy změnilo v největší hrozbu lidstva. Světové vlády přestaly hrát podle pravidel. Ženy se staly menšinou, kontrolovanější a utlačovanější než kdykoli předtím.

Byly zavedeny povinné prohlídky. Všechny těhotné ženy musely podstoupit ultrazvukové vyšetření, aby se dalo určit pohlaví dítěte. Uplynulo dalších pár měsíců bez ženských potomků a vědci nadále hledali příčinu modré generace. Vyšetření musely podstoupit všechny ženy mladší padesáti let.

Sex byl vřele doporučován. Čím více miminek, tím vyšší byla šance na zplazení dívek. Na obrazovkách ultrazvuků se stále objevovaly – plavaly v dělohách, mávaly ručičkami a kopaly do bříšek svých maminek.

Ani jedna nepřežila.

Časem se začaly vytrácet dokonce i z obrazovek ultrazvuků. Žádná růžová na obzoru... ani za obzorem.

Vědci marně hledali příčinu po celé roky. Nikdy žádnou nenašli. Neučinili žádný převratný objev. Bez příčiny nebyla možná léčba. Budoucnost lidstva odtikávala spolu s biologickými hodinami posledních plodných žen.

Slíbili, že se nikdy nevzdají. Zachrání lidskou rasu. Za každou cenu.

Lidé jim důvěřovali. Modlili se. Uctívali nejrůznější božstva v naději na obrodu lidstva. Obnovili stará náboženství, vymysleli nová, čím dál zoufaleji recitovali nejrůznější modlitby. Jejich naléhání dlouhá léta zůstala nevslyšena.

Tenkrát, padesát let poté, co se narodila poslední žena, se stal zázrak – a nedošlo k němu ve sterilní laboratoři.

Corinne a Ernie Warrenovi byli manželé pětadvacet let. Od začátku toužili po dítěti, ale matka příroda jim nepřála. Po četných potratech postupně vzdávali naději na rodičovství. Ve třiačtyřiceti letech Corinne jako potenciální nositelku plodu odepsali. Manželům se nakonec ulevilo, protože se tak vyhnuli dalšímu zármutku. Zlomilo jim to srdce, ale stále měli jeden druhého.

O osm let později, když bylo Corinne jednapadesát let, neočekávaně otěhotněla. Přírozenou cestou. Ona i Ernie byli šťastní, ale zároveň trnuli hrůzou, že o miminko přijdou. Co když je potká stejný osud jako mnohé další? Další ztrátu by nepřežili.

Corinne šla na povinný ultrazvuk, ale na rozdíl od ostatních žen zcela dobrovolně. Chtěli mít s manželem jistotu, že je miminko

v pořádku. Udělali by cokoli, aby bytůstce, kterou už nyní milovali nade vše, zajistili bezpečný příchod na svět.

Jejich srdce poskočila, když spatřili miminko na obrazovce. Jejich dítě. Jejich štěstí.

Pro porodní asistentku to byla rutina – stereotypní série vyšetření měla pokaždé stejný výsledek. Nic jiného než modrou nečekala.

Výsledek byl však překvapivý.

Růžová.

Její zjevení mělo dalekosáhlé následky.

Svět ovládla radostná panika. Chaos, který po vyšetření v ordinaci propukl, se brzy rozšířil po celé zeměkouli. Nikdo nevěřil, že konečně přišla dobrá zpráva. Všichni prahli po informacích o páru, který jim poskytl světélko naděje.

Lékaři ale byli opatrní. Corinne prodělala řadu potratů, a navíc už několik desítek let žádná dívka v děloze matky nepřežila. Přestěhovali manžele do specializovaného lékařského zařízení, aby tak zvýšili šance, že těhotenství proběhne zdárně až do konce. Kromě denních prohlídek žádné další testy neprováděli. Tentokrát chtěli nechat matce přírodě volné ruce – alespoň dokud by neměli vážný důvod zasáhnout. Bylo už načase vrátit důvěru lidskému tělu.

Corinne a Ernie chápali, proč je důležité pravidelně sledovat vývoj miminka. Přáli si, aby jejich dcera byla v bezpečí. Těšilo je, že je pro ostatní stejně důležitá jako pro ně. Omezení v jejich svobodě je netrápila. Nevadil jim život v lékařském zařízení bez kontaktu s okolním světem. Pro svou holčičku a její bezpečný příchod na svět by obětovali cokoli.

Porod se neobešel bez komplikací. Matka s dcerou bojovaly o holý život. Corinne zemřela krátce poté, co naplnila svůj sen stát se matkou.

Ernie ztrátu ženy neunesl, zcela ho ovládl žal. Nedokázal být otcem.

Nikdy svou dceru nepochoval v náručí.

Nikdy ji nepolíbil.

Nikdy jí neřekl, že ji miluje.

A holčička?

Lidé na celém světě očekávali její narození se zatajeným dechem. Těšili se na zprávu, že jejich přání byla vyslyšena, že se zrodila dívka.

Zrodila se.

Navzdory všem nástrahám osudu přežila.

První dívka po padesáti letech.

Jmenovala se Eva.

Byla symbolem znovuzrození lidské rasy. Byla odpovědí na modlitby. Stala se nejdůležitější osobou na světě, byla jeho poslední nadějí.

Eva byla spasitelkou lidstva.

Jsem Eva.

Eva

Paty – špičky. Paty – špičky. Paty – špičky...

Pohled upírám na nohy, střídavě propínám špičky a přitahuji je zpátky k tělu. Cítím při tom, jak se mi protahují lýtkové svaly, a užívám si svěží vánek. Sedím na můstku, nohy svěšené dolů. Miluji to tady. Venku. Zalitá paprsky slunce. Naštěstí nemám strach z výšek. Nepamatuji si totiž, že bych někdy bydlela jinde než ve svatyni nad mraky, kde spím, jím, učím se a dospívám v ženu. Mám tu vše, co si jen dovedu představit. Žiji v dómu pod obrovskou prosklenou kupolí, která mne dělí od krás vnějšího světa.

Můj dům se ukrývá nad bílými oblaky, přes které nikdo nevidí dovnitř ani ven. Jako by mezi mnou a okolním světem visel bílý závoj. Někdy mám pocit, že skrz něj prosvítají obrysy města, ale možná si to jen namlouvám.

Přesto mu chci být blíž. Chci poznat svět pode mnou. Právě proto zbožňuju můstek. Je to místo, kam utíkám, když mám dost úhledných cestiček, které nikam nevedou. V tichu tu přemýšlím o uplynulém dni a o své budoucnosti.

Naše budoucnost.

Budoucnost lidstva.

„Tady jsi,“ zavolá Holly, jako kdyby snad existovala jiná možnost. Projde skleněnými dveřmi pár metrů pode mnou.

Nestává se často, že bych zde byla úplně sama. Nikdy netrvá dlouho, než se objeví. Přátelsky na ni zamávám, ale pohled stále upírám na krásný výhled před sebou. Nemůže za to, že ruší můj klid. Jen poslouchá příkazy. Chtějí znát moje myšlenky – obzvláště před nadcházejícím dnem. Z toho důvodu je tady Holly. Moje nejlepší přítelkyně. Moje spoléčnice. Moje opora. Před pár minutami jsme

spolu ve třídě diskutovaly o schopnosti Williama Shakespeara proměnit tragédii takřka v komedii. Měla několik zajímavých postřehů, které mě zaujaly. Někdy se od ní naučím víc než od kdejaké učitelky.

Teď je jiná. Méně soustředěná... přístupnější.

„Máš hezké boty.“ Ukážu na oranžové espadrilky. Sedne si vedle mě a přitáhne si džínovou bundu blíže k tělu, jako by jí byla zima. Ve větru se jí přitom nepohne jediný blondatý vlas.

Připadá mi to legrační. Na každý den či pro každou příležitost jí totiž vybírají nové oblečení, přestože by klidně mohla zůstat v jedné uniformě. Proč se s tím obtěžují? Možná mi chtějí předvést, co ode mě očekávají. Nebo chtějí rozvinout můj smysl pro módu. Od jiných dívek se inspirovat nemohu. Jsem na světě jediná.

Ve výběru oblečení mám volnou ruku. Mohu si vybrat cokoli ze šatníku, který obsahuje nejrůznější, většinou retro modely z předchozích dekád – geometrické vzory, kalhoty s vysokým pasem, saka s vycpanými rameny, stylové košilové šaty.

Ano, stále mám svobodu volby. Jako například dnes. Ráno jsem si vybrala nadýchané tyrkysové letní šaty s drobnými bílými kytičkami. Sahají těsně pod kolena, takže mezi nimi a hnědými botami s vysokým šněrováním zbývá pár centimetrů holé kůže. Na obrázcích jsem podobné šaty viděla s botkami na klínku, sandály nebo espadrilkami. Pokud se však pohybuji na můstku, musím mít vždy šněrovací obuv. Dokud jsem tady, jsou mi nazouvací boty zapovězeny.

Pro Holly stejná pravidla neplatí. Irituje mě, že tenhle drobný detail přehlédli. Zavedli přísná nařízení, a nechali v nich prázdná místa. Proč mi ji dávali, když pro ni stejná pravidla neplatí? Je to jako výsměch. Ani trochu se mi to nelíbí.

Snažím se nevzdychnout příliš nahlas a odvrátím pohled. Prohrábnu si dlouhé hnědé vlasy, které rozčuchal vítr.

Když jsem byla malá, česávaly mě matky. Tehdy pro mě byly jejich účesy příliš složité, ale teď už jsem skoro profesionálka. Trávím celé hodiny vytvářením krásných vln, drdolů, copů, experimentováním se sponkami... Možností je nekonečně mnoho. Naštěstí. Mám se čím zabavit. Kdysi jsem si mohla hrát s make-upem, ale teď ho smím nosit jen při zvláštních příležitostech, abych ho zbytečně nevyplývala.

Jelikož se výrazně snížila poptávka po kosmetických produktech, nejsou už volně dostupné na trhu. Musím si vystačit s tím, co mám.

„Takže už zítra.“ Holly prolomí ticho.

„Páni, jdeš rovnou k věci.“ Krátce se zasměje a podívám se na ni. Své bledě zelené oči plné jiskřiček upírá přímo před sebe. Někdy kolem podobných témat chodí jako kolem horké kaše. Jsem potom napjatá, protože nemám jistotu, kam konverzace povede. Jindy se plně soustřeďuje na práci, jako například během vyučování. Mám ji raději, když je jako teď. Působí upřímněji. Skoro jako opravdová.

„Bude to velký den,“ podotkne a pokrčí útlými rameny.

„Nejdůležitější v mém životě.“ S vážným výrazem přikývnu. Chci, aby věřila, že mě získala na svou stranu a že jsem připravená vést s ní duchaplný rozhovor. „Hned po mém narození. To byla velká událost.“

„Nestálo to za řeč,“ odvětví a snaží se skrýt úsměv, který jí cuká koutky.

„Vůbec toho nebyly plné noviny,“ přisadím si.

„Přesně,“ vydechne. „Vyprávěj mi o něm.“

„Mám uvnitř složku. Klidně si ji můžeš přečíst. Nebo ji vezmi sem, jestli chceš.“ Navrhnu to jen ze vzdoru. Víím, že zná záznamy nazpaměť a že by je sem stejně nesměla vzít. Nejen proto, že na můstku nejsou povoleny cizí předměty.

„Snažíš se mě zbavit?“ zeptá se a v očích jí zajiskří.

„Ne, proč?“ Zasměju se, ale v myšlenkách jsem už u toho cizince, s nímž se zítra seznámím. Adept číslo jedna. „Jmenuje se Connor... na obrázcích vypadá obstojně.“

„To je dobrý začátek. Vzhled ale není všechno,“ odvětví.

„Já víím, že ne. Vzhled může klamat.“ Chápe ironii v mých slovech. Pevně semkne rty, jak se snaží zamaskovat další úsměv. Miluju ji za to, že vždy nabízí něco navíc.

„Co ještě tě zaujalo?“ zeptá se a zastrčí si volný pramen vlasů za ucho. Tváří se, jako by to byla jen nevinná otázka mezi dvěma přítelkyněmi. Jako by se nesnažila vyzvědět víc o tom, co se mi honí hlavou. Pokud víím, zatím se jim nepodařilo proniknout do mých myšlenek, prozkoumat je ani je ovládnout. Naštěstí.

Ale tohle je *moje* Holly, říkám si v duchu. Poznám podle očí, že se ptá se skutečným zájmem. Není to jen zvěd, který má za úkol zjistit, zda se více těším nebo více bojím.

„Z toho, co jsem zatím viděla a četla, se to dá těžko odhadnout. Zítř ráno, až ho poznám osobně, budu vědět víc.“ Zním klidně, i když se tak necítím.

Mám před sebou životní okamžik, ke kterému směřuji několik let. Odjakživa vím, že budou tři adepti. Ne dva, ne čtyři, ale tři. Pečlivě vybraní muži, kteří prokázali, že jsou hodni svého úkolu. Nikdy mi neřekli, na základě čeho výběr probíhá, ale dovedu si to živě představit. Prošli testy, výcvikem a zkouškami, stejně důkladnými jako já sama. A nyní je řada na mně. Poznám tři muže a vyberu si mezi nimi životního partnera. Muže, se kterým strávím život. Neočekává se ode mě, že obnovím lidskou populaci na jeden zátah. Mám ji jemně oživit, dát nám naději na nový začátek. Příležitost k napravení starých chyb. Taková je naděje, kterou do mě vkládají, a úkol, který mi svěřili.

„Jak se ohledně toho cítíš?“ ptá se a upřeně mi hledí do očí.

Nic jí neunikne.

„Jsem nervózní, těším se a bojím, nemůžu se dočkat, ale zároveň trnu hrůzou...“, vytratí se mi hlas. Prsty se dotýkám drsné kůže na levém zápěstí, v místě, kde mám jizvu ve tvaru pŕlměsíce. Památka z období, kdy jsem byla vystavena nástrahám života venku. Nyní jsem v bezpečí, obklopena pouze těmi, kterým mohu věřit. „Mám strach z neznámého.“

Holly se chápavě usměje. Po deseti letech blízkého přátelství zřejmě ví, jak se cítím. Ve skutečnosti však nikdy nemůže pochopit, jaké to je nést na bedrech tíhu světa. To nedokáže nikdo. V tomto ohledu jsem zcela osamělá, bez ohledu na to, jakými triky se mě snaží přesvědčit o opaku. Cizí lidé ve mně vidí odpověď na své modlitby, ale co když jim nakonec žádnou nenabídnu?

„Víš o mně všechno. Já vím jen to, co jsem vyčetla ze záznamů,“ svěřím se s myšlenkou, která mě aktuálně trápí nejvíc, a pokouším se nevnímat obavy z vlastního selhání, které dřímají vespod.

„On ví taky jen to, co mu ukázali,“ odpoví věčně. Vybaví se mi ty chvíle, kdy mě postavili před kameru, abych několika slovy povzbu-

dila náladu lidstva. Před týdnem natočili moje šestnácté narozeniny. Připravili mi oslavu plnou divokých her, zpěvu a tance. Přiměli mě okomentovat, jaké to je dosáhnout důležitého milníku. Nic jsem nenamítala, protože jsem na to zvyklá. Pokaždé když oslavím další narozeniny, davy z toho šílejí.

Když jsem byla mladší, tak jsem se styděla. Nyní když mluvím do kamer, cítím skutečné propojení s publikem. Jako bych mluvila zvlášť ke každému, kdo se dívá. Cítím pak jednotu a sílu, jako bych přece jen nebyla sama.

„Určitě viděl lepší materiály, než je to hloupé video s ním, kde běhá po dráze a hraje na cello, i když docela dobře,“ postesknou si nad klipy, které mi ukázala Vivian Silva – žena, která zde velí. Jako bych snad měla obdivovat jeho umělecký talent a rychlost, jaké jsou schopny jeho nohy. „Chtěla bych vidět víc.“

„Takže to, co jsi zatím viděla, se ti líbí? Probudil tvou zvědavost?“ Ušklíbne se s nachýlenou hlavou a významně zamrká.

„Ano. Ne... nevím. Chci vidět víc,“ řeknu. „Chci vědět, jaký je jeho život. Co ho dokáže rozesmát nebo rozplakat. Jestli má sourozence nebo maminku. Jaký je život mimo věž. Jaké to je mít spoustu přátel.“

„Třeba jich zas tolik nemá.“

„Určitě víc než já. Skutečných.“

„Au. To bolelo.“ Zasténá a chytne se za hrud’.

„Promiň,“ zamumlám.

„Je přirozené, že jsi nervózní,“ utěšuje mě. Zní najednou vážně, po humoru už ani stopa.

„Nejsem, jenom –“ Hoří mi tváře. „Co když ho budu nenávidět?“

„Právě od toho máš další dva adepty,“ připomene. „Můžeš si vybrat. Jsi Eva.“

„Já vím,“ hlesnu. „Eva, spasitelka lidstva.“ V ústech mám trpkou pachut’.

„Ne,“ oponuje Holly. „Jsi silná, talentovaná, zábavná, krásná, jedinečná. To on by měl být nervózní. Všechny trumfy držíš ty. Nezapomínej na to. Kluků, jako je on, je na světě spousta. Ty jsi jenom jedna.“

„Děkuju,“ zamumlám. Tváře mám určitě rudé jako rajske jablko. Cítím šimrání v břiše, zřejmě z nervozity. „Na tento den čekám celý

život. Po letech příprav a diskuzí, nadšení a obav, a zítra je to tady. Den D. Poznám adepta. Chlapce... muže.“

„Je to prostě mladý kluk,“ zasměje se a zaboří tvář do dlaní.

„Je to nový začátek.“

Před sebou vidím Connorovu mladou tvář. Znáám ji nazpaměť, pozorovala jsem ji spoustu hodin. Pupínky na bradě, jemné světle hnědé vlasy a úsměv, který mu hraje v koutcích úst. Znáám však jenom to, co je na povrchu. Chci nahlédnout pod.

Na moment v Hollyině tváři spatřím bolest, ale během okamžiku se vrátí její dokonalý úsměv. „Všimla sis, jak si vždycky odhrne vlasy z čela, než něco řekne? Docela se mi to líbí...“

„Jo.“ Zacukají mi koutky úst.

Nestačí mi informace, které mi poskytli. Chci vědět víc. Strávila jsem několik hodin přehráváním dvaadvacetivteřinového záznamu. Pouštěla jsem si ho pořád dokola, hltala každý detail. Přetáčela jsem si moment, kdy si upravuje vestu, a pozorně sledovala, jak se prsty dotýká látky. Pozorovala jsem tytéž prsty, jak talentovaně hraje na cello. Všimla jsem si, jak mhouří oči na noty. Bylo to mnohem poutavější než cokoli jiného, co mi do té doby dovolili vidět, dělat nebo číst. Krátký záblesk života zvenčí.

Vím, že sledují, když se na videa dívám.

Určitě si myslí, že jsem se zamilovala do prvního muže, kterého mi předhodili. Ve skutečnosti jsem jenom fascinovaná. Chci nasát každý jeho pohyb, každé jeho slovo. Nenechali ho říct mnoho, ale je to to jediné, co znám ze života pode mnou. Sdílíme stejnou noční oblohu, ale jinak jsou naše životy diametrálně odlišné. Většinu života jsem strávila za bezpečnými zdmi věže, kdežto on má svobodnou možnost pohybu. Může volně žít. Jen pokud se zítřek nezdaří. Pak se jeho život přizpůsobí mému. Nebo když budu mít štěstí, můj život se bude podobat jeho...

„Určitě to bude zábava,“ řekne Holly a podívá se mi zpříma do očí. „Budu na tebe myslet.“

„Opravdu?“ Zkřívím ústa, protože ve svém hlase slyším zoufalství. Občas věřím, že je skutečná. Že je to doopravdy můj jediný spojenec. Zoufale se jí držím a trnu strachy, že mě opustí.

„Jo. Samozřejmě. Je... je to důležitý den pro nás pro všechny,“
zadrhává se jí hlas. „Bude ti držet palce celý svět.“

„Jasně.“ Nahlas vzdychnu.

Eva

Sedíme na stejném místě už nejméně hodinu a jako obvykle mluvíme o ničem a o všem. Někdy mě nechá vyprávět o matkách, o složitosti matematických teorií nebo o problémech s ovládnutím mandarínštiny. Jindy mlčíme. V obou případech se cítíme uvolněně. Panuje mezi námi dokonalá souhra. Ani se nemusíme snažit.

Svírá se mi srdce úzkostí. Zítřka uvolněná nebudu. Místo toho budu nejspíš neohrabaná, prkenná a nervózní. Nebude to nedostatkem snahy z mé strany jako spíš situací, v níž se ocitnu.

Bezmyšlenkovitě sáhnu do kapsy a vytáhnu barevnou Rubikovu kostku. Stejně jako můj oděv je i ona pozůstatkem dávných časů. Život tehdy byl určitě mnohonásobně snazší. Hlavalam mě odjakživa fascinoval. Uklidňuje mě, když mohu otáčet v prstech kostičky a poslouchat skřípání, jak se jednotlivé díly třou o sebe navzájem.

Držím kostku v obou rukou, obracím a krotím pohyblivými díly a přiřazuji k sobě správné barvy. Odjakživa miluju řešení tohoto hlavalamu. Zpočátku, když jsem byla malá, to bylo náročnější. Několik hodin jsem náhodně přetáčela kostičky a frustrovaně zírala na nevyřešitelnou záhadu. Trápila mě dokonce i ve snech! Holly si ze mě dělávala legraci: „Já bych ji celou rozložila a pak znovu složila tak, jak má být.“ Věděla, že bych nikdy nepodváděla. Teď už jsem profík. Zkušeně obracím kostky tak, jak se patří, aniž bych se nad tím musela nějak víc zamýšlet. Dříve to moji mysl uklidňovalo, nyní se odreažuji spíš tím, že mám čím zaměstnat ruce.

„Co to děláš?“ vyjekne Holly vyděšeně, hlas o oktávu výš než obvykle. S hrůzou v očích těká pohledem mezi retro hračkou v mých rukou a prosklenými dveřmi za námi.

„Měla jsem ji v kapse a úplně jsem na ni zapoměla,“ zalžu a tvářím se, jako by o nic nešlo. Ve skutečnosti o ní vím celou dobu, ale nyní si přeji, abych mohla vrátit posledních třicet vteřin a nechat kostku schovanou v kapse. Její reakce mě překvapila.

„Víš, že ji sem nesmíš brát. Je to zakázané!“ zašeptá a svráští čelo.

„Klídek, Holly!“ Se smíchem vyhodím kostku pár centimetrů do vzduchu a chytím ji oběma rukama. Sevře se mi žaludek. Neuvěřitelně tím riskuju, ale za její zděšený pohled mi to stojí. Nemůže uvěřit, že jsem přešlápla krůček za hranici povoleného. Srdce mi buší vzrúšením. Obvykle totiž jedním podle pravidel, už jen proto, že existuje minimum možností, jak bych je mohla porušit.

„Přestaň,“ prosí a přitiskne si ruce k obličejí, jako by nedokázala snést pohled na tu pohromu před sebou. Doufá, že ji poslechnu.

„Jsi hrozná padavka.“

„Evo, okamžitě dovnitř!“ Obě nadskočíme, když zaburácí přísný hlas.

„Cože? Vždyť je teprve...“ Otočím hlavu ke dveřím.

Stojí v nich Vivian Silva. Jednu ruku v bok, druhou ukazuje směr, kam se mám odebrat. V její přítomnosti si připadám mrňavá. Je to vysoká, silná žena, pravý opak matek. Její postava postrádá jemnost ženských křivek. Má ostře řezanou tvář, nosí šedý kalhotový kostým, který ladí s jejími šedými vlasy ostříhanými nakrátko – vpředu se dotýkají jejich lícních kostí, kdežto v týle jsou vyholené.

Už nic neříkám. Jsem sice zvyklá na její nepřátelský výraz, ale tentokrát je přímo vražedný. Nemá cenu ji pokoušet. Zrovna ji rozhodně ne.

Trochu mi spadl hřebínek. Stojím jako přikovaná, cítím se zmatená a pokořená.

„Okamžitě!“ vyštěkne a provrtá mě hnědýma očima.

„Povídáme si o tom, co bude zítra,“ pípnu potichu, ale odhodlaně. Doufám, že významnost nadcházející události odvede její pozornost a zmírní hněv. Nějaká hračka na můstku je vedle toho nepodstatná.

„Vivian, ona nechtěla...“

„Běž, Holly,“ vydá rozkaz, aniž by ze mě spustila pohled.